

УДК 347.1

DOI 10.37772/2518-1718-2021-2(34)-4

ЩОДО ПОНЯТТЯ ВЕНЧУРНОГО ІНВЕСТУВАННЯ ІННОВАЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

Стаття присвячена питанням визначення поняття венчурного інвестування інноваційної діяльності в Україні у цивільно-правовому аспекті. Автором розглянуто сутність та характерні риси венчурного інвестування інноваційної діяльності як цивільно-правової категорії. Сформовано авторський підхід до окреслення поняття венчурного інвестування інноваційної діяльності.

Ключові слова: інноваційна діяльність, венчурне інвестування, стартап, інновація, інвестиція.

Постановка проблеми. В умовах розповсюдження кризи світової пандемії COVID-19 швидкість комерціалізації інновацій стає домінуючим фактором життєздатності підприємств та їх конкурентоспроможності, а питання венчурного інвестування у реаліях сьогодення заслуговують особливої уваги, як ефективний механізм виведення та(або) масштабування інноваційних продуктів та послуг на ринок у всьому технологічному світі.

Актуальність дослідження венчурного інвестування інноваційної діяльності обумовлена пошуком побудови дієвих механізмів цивільно-правового регулювання залучення приватних венчурних інвестицій у інноваційну сферу України з метою прискорення комерціалізації інновацій, як важливого напрямку розвитку економічного сектору держави.

Сучасний стан проблематики вивчення. Вагомий внесок у формування теоретично-методологічних і практичних аспектів інвестиційно-інноваційної діяльності внесли такі провідні вчені, як: О. М. Вінник, С. О. Віхров, С. В. Глібок, Т. С. Гудіма, Ю. М. Жорнокуй, Д. В. Задихайло, О. Ю. Кампі, О. П. Подцерковний, В. В. Поєдинок, В. Ю. Полатай, О. Е. Сімсон та інші. Саме завдяки їхнім науковим доробкам питання венчурного інвестування розглядаються з юридичної точки зору.

Однак, попри існуючі напрацювання в цій сфері, питання розвитку ризикового підприємництва та використання венчурного капіталу для інвестування інноваційної діяльності в Україні залишається відкритим для нових дискусій. До цього часу не сформовано системний підхід до побудови цілісної нормативно-правової бази щодо основних засад формування та регулювання ринку венчурного капіталу в Україні.

У свою чергу недосконалість законодавчого регулювання породжує відсутність єдиної системи венчурного інвестування інноваційної діяльності, яка б забезпечила сприятливий інвестиційний клімат і розвиток наукового потенціалу держави. Натомість, на державному рівні відбулося викривлення змісту венчурного інвестування (на що звертається увага в юридичній літературі [9; 10, с. 161–162]).

Недостатнім залишається рівень доктринального осмислення категорії венчурного інвестування у цивільно-правовій науці. Наявність змішування в наукових дослідженнях різнорідних понять у сфері венчурного інвестування інноваційної діяльності, відображення у нормативно-правових актах неузгодженого категоріального апарату, призводить до негативних наслідків у вигляді правової невизначеності або навіть колізійності, що також суттєво гальмує процес залучення інвестицій.

Метою статті є дослідження та аналіз поняття венчурного інвестування, визначення його сутності та характерних рис у цивільно-правовому аспекті.

Виклад основного матеріалу дослідження. На сьогодні в українському законодавстві жоден з нормативно-правових актів не містить легального визначення поняття «венчурне інвестування інноваційної діяльності». Більше того, венчурне інвестування не знайшло свого законодавчого закріплення ні серед видів, ні серед форм інвестування інноваційної діяльності, хоча іноземний досвід свідчить про найбільшу його пристосованість та значення для інноваційної сфери.

Так, факт невизначеності у нормативно-правовому полі розглядуваного поняття ставить перед наукою цивільного права завдання з'ясування його сутності, вирішення якого лежить у площині вста-

новлення ознак та елементів такого інвестування. Вважається доцільним для розуміння змісту і природи венчурного інвестування інноваційної діяльності, послідовно розглянути поняття: «венчурний капітал» та «інвестування».

Розглядаючи венчурний капітал в системі інноваційної діяльності, варто зазначити, що він не просто тісно пов'язаний з інноваціями, а є критичним чинником в інноваційному процесі. Кошти, отримані як венчурний капітал, на відміну від банківського кредиту надаються на безповоротній, безпроцентній основі, не вимагають забезпечення і не підлягають вилученню протягом існування таких правовідносин. Це суттєво відрізняє венчурний капітал від позичкового та дозволяє розглядати венчурних інвесторів не просто як фінансову інфраструктуру, а як суб'єктів інноваційної діяльності [12, с. 364].

Тож важливою особливістю венчурного капіталу є його постійний зв'язок з інноваційною діяльністю, яка є високоризиковою. І хоча венчурне підприємництво характеризується підвищеним рівнем підприємницького ризику, проте є однією з важливих форм інвестування інноваційних проектів, що не лише стимулює інноваційні процеси в окремих товариствах, але й загалом позитивно впливає на ринок інновацій [8, с. 35]. Підвищений ризик венчурного інвестування компенсується очікуванням отримання високої прибутковості на проінвестований капітал.

Так, варто погодитися із висловленою у науковій літературі думкою, що метою розміщення венчурного капіталу є досягнення значного доходу від капіталовкладень у формі приросту капіталу і продажу акцій за більшою ціною, ніж від отримання доходу з процентів або дивідендів. Продаж акцій, як правило, здійснюється шляхом первинного публічного розміщення, включаючи емісію акцій компанії на вільному ринку або галузевий продаж, в якому фонд венчурного капіталу, як правило на рівні з іншими акціонерами товариства, продає такі акції іншій компанії [4, с. 15].

У банківській енциклопедії, укладеній Ч. Дж. Вулфелом, зазначено, що венчурний капітал – це економічна категорія, що відображає систему відносин між державою, інвесторами та малими і середніми підприємствами з приводу довгострокового залучення капіталу на засадах прямого інвестування з метою сприяння росту конкретного бізнесу в прибуткових галузях економіки, пов'язаних з інноваційною та науковою діяльністю, надання обумовленої суми коштів в обмін на частку в статутному фонді чи на певний пакет акцій з наступним відшкодуванням понесених витрат шляхом їх продажу, а також на засадах розподілу ризику такої діяльності між інвестором і підприємством [1, с. 231–232].

Звідси врахування економічної сутності венчур-

ного капіталу дозволяє адекватно перекладати його зміст на мову права. Особливого значення для науки цивільного права набуває розуміння економічних передумов застосування венчурного капіталу щодо інноваційної діяльності, їх нерозривного зв'язку. Відповідний синергетичний ефект дослідження категорії «венчурного капіталу» дає змогу окреслити венчурне інвестування як логічний виток вкладення та використання (реалізації) венчурного капіталу. Такий акцент є цілком виправданим, адже венчурний капітал, як основне джерело венчурних інвестицій, має смисло- та структуроутворююче значення для цивільно-правового регулювання розглядуваних правовідносин, його обсяг визначає межі дії спеціального інвестиційного законодавства інноваційної діяльності.

Сьогодні, як вже зазначалося, відсутній закріплений у законі термін «венчурне інвестування», проте, у свою чергу, у правовій доктрині досить чітко простежується тенденція переважання визначення саме поняття «діяльності з венчурного інвестування», під якою, наприклад, Т. С. Гудіма пропонує розуміти сукупність дій суб'єктів господарських відносин, які виникають із приводу розміщення інвестиційних коштів в активи інноваційних підприємств, що знаходяться на початковій стадії розвитку, а також професійного управління цими активами, спрямованого на збільшення їх вартості та подальшої реалізації в середньостроковій перспективі з метою отримання прибутку або досягнення іншого соціального ефекту, і характеризуються підвищеним ступенем ризику несення збитків [7, с. 71].

Однак, діяльність із метою досягнення соціального чи іншого нематеріального ефекту не відповідає економічній суті інвестування, що полягає в збільшенні капіталу. У зв'язку з цим, у рамках нашого дослідження, погоджуємось з думкою О. Е. Сімсон стосовно того, що інвестиційна діяльність – це лише та діяльність, що спрямована на одержання прибутку [13, с. 34].

Р. П. Кулієв під венчурною діяльністю розуміє діяльність зі створення і управління венчурними фондами компаніями, які формувались в одній із передбачених законом організаційно-правових форм з метою фінансування робіт із впровадження та комерційної реалізації інновацій [11]. Це визначення хоча і наголошує на важливості законодавчого закріплення організаційно-правових форм реципієнтів, однак звужує венчурні інвестиції лише до професійного капіталу (виключаючи, відповідно, інститут бізнес-янголів). Не можемо погодитись з таким висновком вченого про те, що головною і фактично єдиною діючою особою є юридичні особи як суб'єкти венчурного інвестування інноваційної діяльності. Фізичні особи (бізнес-янголі) не тільки є

повноцінними суб'єктами, але для розвитку венчурного інвестування мають не менший вплив порівняно з інституціональними інвесторами.

Тому, вивчаючи суб'єктивний склад, для розуміння змісту і природи венчурного інвестування, слід вказати, що він може бути класифікуватися за стадіями, на яких розпочинається інвестування. Відповідна класифікація дозволяє розмежовувати спеціалізацію венчурних інвесторів залежно від етапів, на яких значно ефективнішим є венчурна інвестиція від бізнес-янголів, та тих, на яких ефективнішою є діяльність інституційних інвесторів.

Так, розрізняють наступні види венчурних інвестицій: 1) інвестиції першого раунду: а) на «посівній» стадії (seed money investments) – це так звана передстартова стадія інвестування, коли маємо тільки проєкт, бізнес-ідею, що потребує впровадження. Інвестиції на цій стадії надаються для формування проєкту, пошуку та аналізу ринків збуту; б) на стадії запуску компанії (start-up) забезпечують початок діяльності юридичної особи-реципієнта на ринку (заснування, укладання першого контракту, залучення менеджменту та маркетингу майбутніх продуктів); 2) інвестиції другого раунду забезпечують оборотними коштами (working capital) юридичних осіб-реципієнтів на ранній стадії розвитку (early stage, infant/young firm), які здійснюють продаж продукції або надання послуг, але ще не мають прибутків; 3) інвестиції третього раунду становлять проміжне інвестування (mezzanine financing) на розширення (expansion) бізнесу реципієнта, юридична особа якого вже має значний обсяг продажу, але потребує додаткових інвестицій на розширення обсягів виробництва та збуту, проведення додаткових маркетингових досліджень, збільшення основних фондів та штату працюючих; 4) інвестиції четвертого раунду (bridge financing) надаються на первинне публічне розміщення (IPO), тобто на стадії перетворення приватної компанії на публічну, що є успішною стадією завершення проєкту, на якій фіксується дохідність вкладання інвестора [2].

Слід звернути увагу на той факт, що обсяг венчурних договорів у світі на пізніх стадіях виріс у 2020 році і за прогнозами аналітиків продовжує цю тенденцію в поточному періоді (так, наприклад, за даними Pitchbook, на осінь 2020 року в США венчурні інвестиції пізнього раунду досягли рекордних 92.1 млрд доларів). Однак не має ніяких гарантій того, що прогноз втілиться в венчурну реальність сьогодні, оскільки стартапи першого та другого раунду краще реагують на зміни ринку, адже при необхідності можуть зробити півот (pivot) [3], іншими словами, адаптують продукт чи послугу під нові актуальні потреби, їх бізнес-модель може бути відтворена на різних ринках, а також у перспективі свого розвитку

демонструють виражений ефект масштабу навіть в умовах постійних обмежень пандемії COVID-19.

Досить часто науковці співвідносять «інвестування» з поняттям «інвестиційної діяльності». Однак, «інвестування» акцентує увагу на власне процесі вкладення венчурного капіталу («інвестування чогось»), а поняття «інвестиційна діяльність» – на суб'єкті, який здійснює таку діяльність («діяльність когось») щодо реалізації цих ресурсів. Так, для визначення діяльності венчурних інвесторів автором у тексті цієї статті використовується термін «інвестування», як у зв'язку з обраною темою, так і в силу усталеною традицією в економічній науці.

Окремо виникають складнощі застосування вітчизняними науковцями тлумачення терміну «венчурний», що досягає невиправдано широких меж. Його визначають і як будь-який вид інвестування, і як молоду інноваційну компанію, що знаходиться в пошуку засобу інвестування власного бізнесу за допомогою зовнішнього джерела, і як інноваційну діяльність [7, с. 68]. Тому задля досягнення мети цього дослідження, з огляду на вищенаведене, далі необхідно зупинитись на окремих його ознаках, що характеризують його сутність та відокремлюють від тотожних або споріднених понять.

Перш за все, мова йде про ризикове середовище – висока ймовірність ризику провалу венчурного продукту і неотримання прибутків взагалі. Ризики, що мають місце при венчурному інвестуванні інноваційної діяльності варто розглядати подвійно (без відриву між собою) ризики інвестування та інноваційні ризики. Загалом, інвестиційні ризики розуміють як можливість виникнення непередбачуваних фінансових втрат (ризик неповернення розміщених ресурсів). Натомість інноваційні ризики – як можливість втрат, пов'язаних з інвестуванням у виробництво принципово нових товарів, послуг, розвитком нових технологій, які в силу власної новизни та якісних характеристик не отримають кінцевого споживача [6, с. 141].

Венчурні інвестори заздалегідь погоджуються із можливістю втрати коштів при вкладенні їх у підприємства в обмін на високу норму прибутку у випадку їхнього успіху. Тож, наступною важливою ознакою є високий рівень доходу у порівнянні з розміром вкладення початкового капіталу, адже до кола першочергового інтересу інвестора входить не розробка високотехнологічних товарів та послуг, а реальна можливість їх реалізації задля отримання значного за розміром прибутку.

Відтак, неможливо ототожнювати поняття «інвестування інновацій» та «інвестування інноваційної діяльності», адже венчурний капітал є важливим (виконує свої економічні функції) в інноваційному процесі саме на стадії виведення інноваційного про-

дукту на ринок чи забезпечення економічно виправданого масштабу виробництва [5]. Тож, супереч поширеній думці, варто наголосити, що суб'єкти венчурного інвестування не фінансують створення інновацій (виключенням можуть бути державні венчурні інвестиції, однак це питання виходить за рамки даного дослідження), а зацікавлені в отриманні високого прибутку від комерціалізації товарів та послуг, що створені на базі останніх.

Логічним вважається закріплення саме терміну «венчурне інвестування інноваційної діяльності», адже поняття останньої має своє законодавче визначення (відповідно до ст. 1 Закону України «Про інноваційну діяльність» це діяльність, що спрямована на використання і комерціалізацію результатів наукових досліджень та розробок і зумовлює випуск на ринок нових конкурентоздатних товарів і послуг), та відповідає суті досліджуваного поняття.

Варто зазначити, що для венчурного інвестування важливим елементом є можливість стартапу продовжувати комерційний розвиток. Венчурний інвестор, вкладаючи на початку діяльності стартапу порівняно невеликі кошти, набуває значну частку в статутному капіталі, оскільки на момент інвестування підприємство-реципієнт практично не має цінних активів: затребуваність інновації (визначає її вартість) поки дорівнює нулю. Згодом, у ході розвитку інновації вартість частки інвестора в статутному капіталі стартапу росте разом з ростом вартості його активів від реалізації створених успішних товарів, робіт, послуг.

Фактично, можна стверджувати, що венчурне інвестування – це довгострокове безоплатне вкладення капіталу. У деяких випадках інвесторам необхідно чекати в середньому від 3 до 5 років для того, щоб упевнитись в перспективності внесків [9, с. 57]. Розкриваючи ознаку безоплатності, слід активізувати увагу на відсутності обов'язків у реципієнта перед венчурними інвесторами щодо повернення інвестованих коштів у випадку комерційного провалу продукту на ринку.

Варто зазначити ще одну характерну особливість венчурного інвестування, а саме активна участь інвестора в управлінні юридичною особою, яка ним інвестується, оскільки він особисто зацікавлений в отриманні необхідного результату, тому «ризикові» інвестори часто не обмежуються наданням коштів, а

здійснюють різного роду управлінські, консультативні та інші ділові послуги таким юридичним особам, але при цьому не мають права вмішуватися в оперативне керівництво їх діяльністю [9, с. 57]. Дії інвестора венчурного вже давно розглядаються як один із факторів, важливих для успіху підприємств, у які вони інвестують. Так, наприклад, професіоналізм інвестора (формальний сектор) чи (та) його досвід (бізнес-ангели) дає можливість скоротити тривалий процес комерціалізації і тиражування, що особливо актуально в період пандемії та локдаунів, коли постійно виникають ризики зміни законодавства, у результаті чого інноваційний продукт, що виготовляється, або послуга, що надається, можуть частково або повністю бути заборонені до випуску чи надання.

Висновки. На основі проведеного дослідження можна визначити, що венчурне інвестування, як елемент національної інноваційної системи, забезпечує ефективну реалізацію венчурного капіталу в діяльності приватних юридичних осіб, що функціонують у сфері інноваційної діяльності, на корпоративних чи договірних засадах. Високі ризики такого інвестування обумовлені новизною інновацій, що комерціалізуються, та ранньою стадією виведення нових високотехнологічних продуктів на ринок, що створені на їх базі, і знижуються за допомогою використання спеціальних правових форм і засобів.

У більш вузькому розумінні венчурне інвестування як цивільно-правова категорія – це вид діяльності венчурних інвесторів з придбання акцій (часток у статутних капіталах) юридичних осіб приватного права, що здійснюють інноваційну діяльність, на ранній стадії виведення їх інноваційного продукту на ринок чи (та) його масштабування, спрямований на отримання високого рівня прибутку від подальшого продажу зазначених акцій (часток), що характеризується високими ризиками і довгостроковістю повернення вкладеного капіталу.

Аналіз досліджуваного поняття також дозволяє зробити висновок, що венчурне інвестування інноваційної діяльності становить особливу цінність для економіки, демонструючи високий потенціал зростання в період розповсюдження COVID-19, а відтак його нормативно-правове закріплення є вимушеною необхідністю сьогодення.

ЛІТЕРАТУРА

1. Charles J. Woelfel Encyclopedia of Banking and Finance. New York. 1998. 1220 p.
2. Gobler E. What Is Venture Capital? URL: <https://www.thebalance.com/what-is-venture-capital-5093505> (дата звернення: 05.04.2021).
3. Gompers P., Gornall W., Kaplan S., Strebulaev I. Venture Capitalists and COVID-19 URL: <https://www.nber.org/papers/w27824> (дата звернення: 01.05.2021).
4. Mason C., Harrison R. Venture Capital: Rationale, Aims and Scope. Venture Capital. 1999. vol. 1, no. 1. p. 1–46.

5. Zaider B. How Venture Capital Works. *Harvard Business Review*, November – December 1998, 131–139. URL: <https://hbr.org/1998/11/how-venture-capital-works> (дата звернення: 11.12.2020).
6. Внукова Н. М., Глібка С. В. Сучасні економіко-правові ризик-орієнтовані засоби регулювання розвитку ринку фінансових послуг: монографія / за редакцією Н. М. Внукової, С. В. Глібка. Харків : НДІ ПЗІР НАПрН України, 2020. 304 с.
7. Гудіма Т. С. Венчурна діяльність як правова категорія. *Економіка та право*. 2012. № 1. С. 67–71.
8. Жорнокуй Ю. М. Венчурний капітал як основне джерело інвестицій малих та середніх інноваційних підприємств *Стратегії підприємницької діяльності в інтересах сталого розвитку малого і середнього інноваційного підприємництва*: зб. наук. пр. НДІ ПЗІР НАПрН України № 2 за матеріалами II круглого столу (м. Харків, 16 лист. 2020 року) / за ред. А. В. Стріжкової. Харків : НДІ ПЗІР НАПрН України, 2020. С. 34–41.
9. Жорнокуй Ю. М. Правове регулювання венчурного підприємництва (цивільно-правовий аспект) : дис. ... канд. юрид. наук. Харків, 2003. 185 с.
10. Жорнокуй Ю. М. Проблемні питання здійснення венчурного інвестування як різновиду інноваційної діяльності. *Регіональні інноваційні ініціативи: завдання та шляхи вирішення*: зб. наук. праць за матеріалами Круглого столу (м. Харків, 5 квіт. 2019 р.). Харків: НДІ ПЗІР НАПрН України, 2019. С. 158–165.
11. Кулиев Р.П. Финансово-правовое регулирование венчурного инвестирования в Российской Федерации: дис. ... канд. юрид. наук. Москва. 2010. 204 с.
12. Сімсон О. Е. Правова модель приватно-публічного партнерства в інноваційній сфері : монографія. Харків: Право, 2013. 448 с.
13. Симсон О. Э. Специальный режим реализации договоров инвестиционного характера. *Проблеми законності*. 2005. Вип. 74. С. 32–40

REFERENCES

1. Charles J. Woelfel *Encyclopedia of Banking and Finance*. New York. 1998. 1220 p. [in English].
2. Gobler E. What Is Venture Capital? URL: <https://www.thebalance.com/what-is-venture-capital-5093505> [in English].
3. Gompers P., Gornall W., Kaplan S., Strebulaev I. Venture Capitalists and COVID-19. URL: <https://www.nber.org/papers/w27824> [in English].
4. Mason C., Harrison R. (1999). Venture Capital: Rationale, Aims and Scope. *Venture Capital, vol. 1, no. 1, 1–46* [in English].
5. Zaider B. (1998). How Venture Capital Works. *Harvard Business Review*, issue November – December, 131–139. URL: <https://hbr.org/1998/11/how-venture-capital-works> [In English].
6. Vnukova N. M., Hlibko S. V. (2020). Suchasni ekonomiko-pravovi ryzyk-oriyentovani zasoby rehulyuvannya rozvytku rynku finansovykh posluh. Vnukova N. M., Hlibko S. V. (Ed.). Kharkiv: NDI PZIR NAPrN Ukrainy [in Ukrainian].
7. Hudima T. S. (2012). Venchurna diyal'nist' yak pravova katehoryya. *Ekonomika ta pravo – Economy and pravo, issue 1, 67–71* [in Ukrainian].
8. Zhornokui Yu. M. (2020). Venchurnyi kapital yak osnovne dzherelo investytsii malykh ta serednikh innovatsiinykh pidpriemstv. *Strategii pidpriemnytskoi diialnosti v interesakh staloho rozvytku maloho i serednoho innovatsiinoho pidpriemnytstva*: zb. nauk. pr. NDI PZIR NAP rN Ukrainy № 2 za materialamy II kruhloho stolu za red. A. V. Strizhkovoї. Kharkiv: NDI PZIR NAPrN Ukrainy, 34–41 [in Ukrainian].
9. Zhornokui Yu. M. (2003). Pravove rehuliuвання venchurnoho pidpriemnytstva (tsyvilno pravovyi aspekt). *Candidate`s thesis*. Kharkiv [in Ukrainian].
10. Zhornokui Yu. M. (2019). Problemni pytannia zdiisnennia venchurnoho investuvannia yak riznovydu innovatsiinoi diialnosti. *Rehionalni innovatsiini initsiatyvy: zavdannia ta shliakhy vyrishennia*: zb. nauk. prats za materialamy – *Regional innovation initiatives: tasks and solutions*. Kruhloho stolu (m. Kharkiv, 5 kvit. 2019 r.). Kharkiv: NDI PZIR NAPrN Ukrainy, 158–165 [in Ukrainian].
11. Kuliyeв R.P. (2010). Finansovo-pravovoye regulirovaniye venchurnogo investirovaniya v Rossiyskoy Federatsii. *Candidate`s thesis* Moskva [in Russian].
12. Simson O. E. (2013). Pravova model pryvatno-publichnoho partnerstva v innovatsiinii sferi. Kharkiv [in Ukrainian].
13. Simson O. E. (2005). Spetsial'nyy rezhim realizatsii dogovorov investitsionogo kharaktera. *Problemi zakonnosti – Problems of Legality, issue 74, 32–40* [in Russian].

СИТЧЕНКО АННА

аспірантка Харківського національного університету внутрішніх дел

К ВОПРОСУ ПОНЯТИЯ ВЕНЧУРНОГО ИНВЕСТИРОВАНИЯ ИННОВАЦИОННОЙ ДЕЯТЕЛЬНОСТИ

Статья посвящена вопросам определения понятия венчурного инвестирования инновационной деятельности в Украине в гражданско-правовом аспекте. Автором рассмотрены сущность и характерные особенности венчурного инвестирования инновационной деятельности как гражданско-правовой категории. Сформировано авторское понятие венчурного инвестирования инновационной деятельности.

Ключевые слова: инновационная деятельность, венчурное инвестирование, стартап, инновация, инвестиция.

SITCHENKO HANNA

PhD student of Kharkiv National University of Internal Affairs

REGARDING ISSUES OF THE CONCEPT OF VENTURE INVESTMENT OF INNOVATIVE ACTIVITY

Problem setting. The current state of scientific researching the issue of venture investment of innovation activity suggests that the presence of mixing in research of diverse concepts in the field of venture investment innovation, reflection in regulations of the uncoordinated categorical definitions, leads to negative consequences in the form of legal uncertainty or even conflict, that significantly slows down the process of attracting investment. Therefore, the idea is that the building effective mechanisms of civil law regulation of venture investment of innovation activity of Ukraine in order to accelerate the commercialization of innovations as a major driving force of economy during the spread of COVID-19.

Analysis of recent researches and publications. O. M. Vinnyk, S. O. Vikhrov, S. V. Hlibko, T. S. Hudima, Y. M. Zhornokuy, D. V. Zadykhaylo, O. YU. Kampi, O. P. Podtserkovnyy, V. V. Poyedynok, V. Y. Polatay, O. E. Simson have been researched the subject of innovation and investment activities. Theirs scientific minds formed the basis of this research, but the author has analyzed the current state of legislation in the given field and concluded that, in terms of civil law regulation of legal relations aimed at investing in innovation sphere, does not meet the global vector of development. To date, no systematic approach to building a holistic regulatory framework for the basic principles of formation and regulation of the venture capital market in Ukraine. So in the conditions of legislation of civil law the issues of venture investment of innovation activity in Ukraine remains open for new discussion, and the relevance of this study is obvious.

Target of research is to analyze and identify the concept of venture investment of innovation activity, to determine its essence and characteristics in the civil law aspect.

Article's main body. Venture capital investment, as an element of the national innovation system, ensures the effective implementation of venture capital in the activities of private legal entities operating in the field of innovation, on a corporate or contractual basis. The high risks of such investment are due to the novelty of commercialized innovations and the early stage of bringing new high-tech products to market, created on their basis, and are reduced using of special legal forms and tools.

Venture investment of innovation activity as a civil law category is a type of activity of venture investors to acquire shares (shares in the authorized capital) of legal entities of private law, carrying out innovative activities at an early stage of bringing their innovative product to market or (and) its scaling, aimed at obtaining a high level of profit from the subsequent sale of these shares (shares), characterized by high risks and long-term return on invested capital.

Conclusions and prospects for the development. Analysis of the concept under this research allows us to conclude that venture investment of innovation activity is special value to the economy nowadays, demonstrating high growth potential during the spread of COVID-19. Therefore, its legal definition and legislative consolidation, taking into account the essence and characteristics, is a particularly urgent need for today's civil law regulation.

Keywords: innovation activity, venture investment, startup, innovation, investment.

За ДСТУ 8302:2015 цю статтю слід цитувати:

Сітченко Г. М. Щодо поняття венчурного інвестування інноваційної діяльності. *Право та інновації*. 2021. № 2 (34). С. 30–35.